

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 115/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N. B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia čl. 2 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, a to uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er/2576/2003-32 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoE/109/2009-69 z 23. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej aj

„sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len „ústavný zákon“), a to uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er/2576/2003-32 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE/109/2009-69 z 23. septembra 2009.

Ústavný súd zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov zistil, že okresný súd poverením č. 5309* 000861 z 23. júla 2003 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky v sume 885,32 € s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný výmer oprávneného [P. v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“)] na zaplatenie pohľadávky povinnou (J. B. – I.).

Z výpisu z obchodného registra vyplynulo, že na úpadcu bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 K 70/01-1404 z 22. februára 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2007, bol zrušený konkurz z dôvodu, že jeho majetok nepostačoval na úhradu výdavkov a odmenu správcu.

Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 uzavretej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu a postupníkom (sťažovateľom - obchodnou spoločnosťou Z., s. r. o., B.) vyplynulo, že správca konkurznej podstaty úpadcu postúpil postupníkovi (sťažovateľovi) súbor pohľadávok v celkovej sume 1169 259 201, Sk. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že k postúpeniu pohľadávok malo dôjsť až momentom úplného zaplatenia dohodnutej odplaty. Pritom podpisy konajúcich účastníkov zmluvy neboli úradne overené a ani zmluva nebola vyhotovená vo forme notárskej zápisnice.

Z predložených dokladov, ako aj z tvrdeného skutkového stavu sťažovateľom bolo zistené, že sťažovateľ preukázal svoj vstup do konania na strane oprávneného výlučne z titulu postúpenia pohľadávok, ku ktorému malo dôjsť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá však nebola spísaná zákonom ustanoveným/predpísaným spôsobom, a preto okresný súd návrh na vstup do konania ako nedôvodný zamietol. Vzhľadom na to, že bolo zistené, že oprávnený 8. augusta 2007 zanikol bez právneho nástupcu, nebolo zistené, že nedošlo k zákonom aprobovanému prechodu pohľadávky.

Okresný súd v exekučnej veci oprávneného proti povinnej o návrhu obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (sťažovateľa), uznesením č. k. 23 Er/2576/2003-32 z 1. júla 2009 rozhodol tak, že exekúciu zastavil a návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného zamietol.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 Er/2576/2003-32 z 1. júla 2009 svojím uznesením z 23. septembra 2009 prvostupňové rozhodnutie v časti týkajúcej sa zastavenia exekúcie potvrdil a odvolanie proti zamietnutiu návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania na strane sťažovateľa odmietol.

Podľa názoru krajského súdu platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty nemožno považovať za exekučný titul v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty. Zo zákona mu však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánov verejnej správy. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by mu *expressis verbis* takéto oprávnenie priznávala. Ak rozhodnutie, ktoré má byť exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, ide o nulitný právny akt, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti. Práve naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nemožno vykonať. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho, akoby neexistoval (rozhodnutie č. 58/1997 Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého je výkon rozhodnutia neprípustný, ak je exekučný titul nulitným právnym aktom).

Podľa názoru sťažovateľa uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu predstavujú porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru. Prioritne poukazuje na skutočnosť, že v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008 bol vyslovený právny názor, podľa ktorého namietanú absenciu oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydávať platobné výmery ako exekučné tituly prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho proti takémuto rozhodnutiu, a nie všeobecnému súdu v rámci exekučného konania. V danom prípade všeobecné súdy vyhlásili za nulitný exekučný titul v už prebiehajúcim exekučnom konaní (teda dokonca potom, ako vydali poverenie na vykonanie exekúcie). Stalo sa tak dávno po uplynutí všetkých zákonných lehôt na podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov voči platobnému výmeru. Z platnej judikatúry všeobecných súdov vyplýva aj to, že všeobecné súdy sú viazané materiálnou právoplatnosťou rozhodnutí, a nie sú oprávnené ju v rámci exekučného konania posudzovať. Oprávnenie správcu konkurznej podstaty vydávať platobné výmery by bolo možné subsumovať pod materiálnu právoplatnosť správneho rozhodnutia, ktorú exekučné súdy v žiadnom prípade nie sú oprávnené posudzovať.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 23 Er 2576/2003 a krajským súdom pod sp. zn. 5 CoE/109/2009 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu č. k. 23 Er 2576/2003-32 z 1. júla 2009 a uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/109/2009-69 z 23. septembra 2009 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Napokon sťažovateľ požaduje náhradu trov právneho zastúpenia, a to od oboch všeobecných súdov spoločne a nerozdielne.

Sťažovateľ nepreukázal, že podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 CoE/109/2009-69 z 23. septembra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom

na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa § 1 ods. 1 ústavného zákona ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Na rozhodnutie o tej časti podanej sťažnosti, ktorá sa týka konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 23 Er 2576/2003, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia, pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5 CoE/109/2009.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je zrejmé, že všeobecné súdy, hoci pôvodne vydali poverenie na vykonanie exekúcie, následne dospeli k záveru, že exekúciu nemožno vykonať pre absenciu jednej zo základných podmienok tohto konania, ktorou je existencia exekučného titulu. Vzhľadom na to, že platobný výmer prezentovaný sťažovateľom ako exekučný titul je v skutočnosti nulitným aktom, za exekučný titul ho nemožno považovať. V konečnom dôsledku to z pohľadu sťažovateľa znamená, že všeobecné súdy odmietli poskytnúť ochranu jeho základnému právu na súdnu ochranu v rámci exekučného konania.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods.1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p, a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom Štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho ako keby neexistoval. Preto je treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt, toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Z tohto potom následne vyplýva, že výkon rozhodnutia je neprípustný.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý vyhlásil exekúciu za neprípustnú a s poukazom na ust § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku ďalej exekúciu zastavil.“

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, t. j. ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľom. Ústavný súd teda považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľa, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú

a následne bola zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, t. j. či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pojednávajúce o správnom súdnictve.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje relevantné rozhodnutie, ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Sťažovateľ namietal aj arbitrárnosť a ústavnú neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd dostatočne sťažovateľovi ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nemožno ďalej vykonať a že exekúcia sa na základe platobného výmeru č. 474/2005 z 24. mája 2005 vôbec nemala začať. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku možno exekúciu vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy. Podľa jeho názoru však takýmito rozhodnutiami nemohli byť rozhodnutia správcu konkurznej podstaty úpadcu. Odvolací súd konštatoval, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného do 31. decembra 2005 *expressis verbis* nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy.

Na základe toho krajský súd uzavrel, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu nemohol byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu. Aj keď krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo nevyslovil, že pri prezentácii prijatých záverov sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vysloveným v inej právnej veci vedenej pod sp. zn. 3 M Cdo 20/2008, konkrétne v uznesení z 22. apríla 2009, z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu však jednoznačne vyplýva, že daný názor najvyššieho súdu si osvojil.

V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodli všeobecné súdy spôsobom, s ktorým sa sťažovateľ stotožnil, a že naopak, v jeho veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Jeho úlohou je posúdiť napadnuté rozhodnutie z pohľadu jeho ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je ústavne udržateľné, a navyše nie je ojedinelým vybočením z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo účastníka konania garantované ústavou na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. jeho právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). V nadväznosti na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie zásad spravodlivého procesu označeným uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu

základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Z hľadiska argumentácie sťažovateľa postupovali všeobecné súdy tak, že mu odňali možnosť konať pred exekučným súdom. Pri takto formulovanej námietke mohol sťažovateľ podať proti namietanému uzneseniu krajského súdu dovolanie (§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku). Sťažovateľ túto možnosť, ktorú mu poskytuje Občianskeho súdneho poriadku, nevyužil. Znamená to, že nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie bol oprávnený v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 4 ústavy, ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona, ide o také ustanovenia ústavy a ústavného zákona, ktoré nemajú charakter základných práv, t. j. k ich porušeniu by prípadne mohlo dôjsť len vtedy, ak by ústavný súd dospel k záveru, že bolo porušené niektoré ústavou alebo listinou garantované základné právo, alebo právo podľa dohovoru, t. j. v spojení s takýmto porušením. Pretože ústavný súd o porušení základných práv a slobôd sťažovateľa nerozhodol, odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010